

режиму, період влади помірних, «царство терору і доброчесності» і, нарешті термідор. Надалі ці категорії увійшли до лексикону фахівців і, з деякими модифікаціями, – використовувалися для опису ширшого круга революцій.

Чіткіше сферу використання схеми К. Брінтона визначив С. Хантінгтон, який вважав, що революції відбуваються тоді, коли поєднуються певні стани політичних інститутів з певними конфігураціями громадських сил. З цієї точки зору двома передумовами революції є: по-перше, нездатність політичних інститутів бути каналами для входження нових громадських сил в політику та нових еліт в сферу управління; по-друге, прагнення громадських сил, відсторонених від участі в політиці, брати участь в ній. Це прагнення зазвичай виникає від властивої групі почуття, що вона потребує якихось символічних або матеріальних придбань, набути яких вона може тільки за рахунок висування своїх вимог в політичній сфері.

У «західній» моделі політичні інститути старого режиму руйнуються, що спричиняє за собою мобілізацію та залучення до політики нових груп і подальшого створення нових політичних інститутів. «Східна» революція, навпаки, розпочинається з мобілізації в політику нових груп і створення нових політичних інститутів, а закінчується насильницьким поваленням політичних інститутів старого режиму» [3, с. 266].

Західні революції, на думку автора, викликаються слабкістю традиційних режимів; східні революції – вузькістю режимів, що модернізуються. У західній революції основна боротьба зазвичай відбувається між помірними і радикалами; у східній революції вона відбувається між революціонерами і урядом. Проте і в таких схемах можуть виникати визначені модифікації, що викликаються, наприклад, активним зовнішнім втручанням в хід революційного процесу, як це було у Мексиці з боку США.

Тому для аналізу того, наскільки універсальний хід революційного процесу в різні періоди історії, в різних країнах, І. В. Стародубовська та В. А. Мау пропонують визначити своєрідну «революційну криву». Враховуючи основні чинники, що впливають на хід революції, економічна складова у формуванні траєкторії «революційною кривою» має принципово значення. «Фінансова, а потім і ширша економічна криза супроводжує революцію на усьому її шляху і виступає найважливішою детермінантою діяльності революційного уряду. Вплив економічних зрушень на положення різних прошарків та груп у вирішальній мірі зумовлює конфігурацію прореволюційних коаліцій. Нарешті, революційний процес підходить до завершення лише тоді, коли в результаті

перерозподілу власності та економічної влади в суспільстві зможуть сформуватися нові елітні групи. В цілому саме схожість протікання революційних процесів в різні часи і в різних країнах багато в чому визначається спільністю економічного циклу революцій» [2, с. 139].

І. В. Стародубровська і В. А. Мау в роботі «Великі революції від Кромвелля до Путіна» виділяють стадії революційного процесу, спираючись на дослідження К. Брінтона та С. Хантінгтона. Перша стадія революції, яку традиційно пов'язують з приходом до влади революційного уряду, – це влада поміркованих. В трактуванні цієї стадії у К. Брінтона можна помітити, що вона має складну внутрішню структуру і включає різні за своїм характером етапи: починаючи з моменту загальної єдності, названого К. Брінтоном «медовий місяць» (і формально віднесеного їм до перших стадій революції до наступу влади помірних), і закінчуючи ситуацією двовладдя. Первинний момент загальної єдності, який настає після перемоги першого революційного натиску має швидкоплинний характер, оскільки учасники боротьби об'єднані лише невдоволенням старим режимом і короткочасним зльотом революційного ентузіазму, але мають абсолютно різні позитивні програми. Більшість науковців цей етап недооцінюють, проте, на думку І. В. Стародубровської та В. А. Мау, «будучи за своєю природою швидкоплинним і скороминущим, він залишає після себе ілюзії, які живуть незрівнянно довше його самого і серйозно впливають на усю політику помірних. Оскільки при першому натиску революційних сил старий режим розсипається як картковий будиночок створюється враження, що у нього не залишалось ніяких внутрішніх ресурсів, ніякої серйозної опори» [2, с. 140].

Два процеси активно протікають в цей період. З одного боку, відбувається швидка структуризація революційного суспільства, його диференціація відповідно до інтересів тих, що входили спочатку в блок соціальних сил. З іншого боку йде радикалізація інтересів учасників революції, виразно формуються два протилежних полюси, до яких тяжіють нещодавно ще єдині соціальні угруповання. Ці центри російські дослідники умовно називають «партією кінця революції» та «партією радикалізації революції». Саме результати зіткнення між цими двома таборами і визначають подальший хід революції. Перемога радикалів означає перехід революції на нову фазу [Див.: 2, с. 145-149].

Другий етап – «радикальний» – розпочинається з того, що після перемоги радикалам протистоїть внутрішня і зовнішня контрреволюція, вони вимушені справлятися з ще більш складною економічною ситуацією. Проте самі радикали більше за інших пристосовані діяти в умовах роз'єднаності соціальних інтересів. Вони використовують

комплекс заходів, які насильно стягують суспільство в єдине ціле, що дозволяє їм утримуватися при владі. Ще одна причина пристосованості радикалів до реальних обставин, на думку І. В. Стародубровської та В. А. Мау, криється в тому, що ідеологія для них грає іншу роль. Досить жорстка система ідеологічних догм, дійсно проповідуваних радикалами, на практиці не стає внутрішнім обмежувачем дій влади: «ідеологія радикалів – це в першу чергу «зовнішня ідеологія», оскільки служить засобом не для внутрішнього (внутрішньопартійного) застосування, а як інструмент для зовнішнього застосування, для дії на суспільство. Нав'язування суспільству ідеологічних догм (які, до речі, в цілому завжди знаходяться в руслі громадських настроїв) є одним з важливих важелів насильницького забезпечення його єдності» [2, с. 151].

Іншим подібним методом виступає пряме політичне насильство, яке на радикальному етапі нерідко набуває форми революційного терору. Залякування інакодумців стає одним з найважливіших інструментів зміцнення радикальної влади [2, с. 159].

Таким чином, науковці, проаналізувавши діяльність радикалів в різних революціях, дійшли висновків, що радикали приходять до влади у кризових умовах, коли конче необхідно забезпечити єдність суспільства; для досягнення цієї єдності вони використовують усі доступні їм засоби: насильство, нав'язування загальних ідеологічних установок, активне фінансове і соціальне маневрування, обираючи їх згідно завдань сучасного моменту. Проте ці кроки, що робляться радикалами з кон'юнктурних міркувань з метою підтримки нестійкого балансу інтересів має принципово важливе значення для формування вигляду післяреволюційного суспільства «саме на цьому етапі остаточно складаються нові стосунки власності, формуються основи для укріплення нових елітних груп». І остаточний результат усієї сукупності рішень, що приймаються, складається стихійно, як підсумок безлічі різноспрямованих і часто суперечливих дій. «Ось чому результати революції такі непередбачувані та часто такі далекі від первинних задумів» [2, с. 161-162].

Принципово іншою була позиція Н. Устрялова, одного з авторів збірки «Зміна віх», для якого суть термідора полягала не у поваленні влади радикалів, а в її поступовій трансформації до поміркованості, реалізму і опори на корисливі інтереси. І. В. Стародубровська та В. А. Мау вважають, для того, щоб визначити схожість і відмінності термідора і інших стадій революції, необхідно передусім розглянути, чи змінювалася ця соціальна ситуація і в чому суть змін, якщо вони відбувалися. Автори виділяють декілька чинників, що відрізняють інтереси і настрої різних соціальних груп

в умовах термідора від попередніх стадій: по-перше, соціальна втома і орієнтація окремих осіб і соціальних груп переважно на власні, приватні інтереси, які, у міру завершення перетворень в стосунках власності, все більше укорінюються в економічній структурі суспільства; по-друге, деякі соціальні прошарки досягли власних цілей і не зацікавлені у продовженні боротьби, інші ж вичерпали свою революційну енергію і втратили вождів, а тому перестали представляти реальну загрозу для влади, яка може дозволити собі все менше на них зважати; по-третє, в результаті структуризації суспільства, з'являються нові елітні групи, специфічні для кожної країни, зазвичай, вони включають нових власників розпроданого в революційний період майна, нову політичну еліту як результат активності мас, армійську верхівку, що зміцнилася в процесі захисту «завоювань революції»; по-четверте, визначальну роль починають відгравати інтереси еліти, саме в цьому прошарку влада і повинна забезпечити собі соціальну базу.

Отже, термідор – це період консолідації цих груп, їх активної боротьби за сфери впливу і придбання власності. Послаблення суспільства супроводжується виходом на перший план і посиленням ролі еліти у визначенні політики влади і конкуренцією її різних груп за контроль над урядом. Термідор характеризується поступовим зміцненням влади: зменшується її залежність від поточних коливань громадських настроїв, зростає здатність підтримувати порядок, збирати податки і взагалі здійснювати основні функції держави. Проте відсутність базового суспільного консенсусу, глибоко конфліктні і навіть взаємовиключні інтереси різних елітних груп не дозволяють сформувати стійку інституціональну структуру постревольційного суспільства. Тим самим влада залишається надзвичайно нестабільною.

Таким чином, соціально-політичні реалії термідора у чомусь схожі, а в чомусь відмінні від умов радикальної фази. Схожість визначається тим, що термідоріанський режим, як і його попередники, вимушений активно маневрувати між різними групами інтересів і може вижити, лише проводячи жорстку політику. Відмінність же полягає в тому, що ці групи в основному відносяться до еліти, відбувається їх поступове укрупнення та їх інтереси вже чітко оформлені і визначені. Що стосується типів політичних лідерів і форм політичних дій, необхідних у цей період, то вони принципово не відрізняються від попереднього етапу. Тому не дивно, що у ряді революцій лідери радикальної фази виявлялися в змозі пристосуватися до нових умов.

Процеси послаблення суспільства, консолідації нових еліт і посилення держави, що йдуть паралельно, поступово створюють передумови для зміцнення політичного режиму. Саме з цим моментом

завичай прийнято вважати, що відбувається завершення революції [2, с. 165-170].

Віктор та Володимир Мейтуси по-іншому представляють механізм революції, передбачивши певну структуру цього процесу, що порівняно з попередньою моделлю дає більш чіткіше його розуміння, хоча не відкидає їх змісту. Як ми побачимо надалі, всі складові механізму революції, запропоновані В. і В. Мейтусами наявні, проте дещо розмиті в стадіях революційного процесу І. В. Стародубровської та В. А. Мау.

Загальний механізм революції, на їх думку, однаковий для всіх країн, хоча скрізь має свої особливості розвитку та використання засобів здійснення революцій та закріплення її результатів. Основною умовою виникнення революції є революційна ситуація.

Революційна ситуація – поняття, сформульоване В. І. Леніним в статті 1915 р. «Крах II Інтернаціоналу» для позначення об'єктивних і суб'єктивних умов, що складаються в суспільстві напередодні революції. Філософський словник містить таке визначення цього поняття: «... це – сукупність об'єктивних умов, що виражають економічну і політичну кризу цього суспільного устрою, що визначають можливість революції соціальної» [Цит. за : 1, с. 323].

В. І. Ленін виділив три головні об'єктивні ознаки революційної ситуації: 1) неможливість панівного класу зберігати в незмінному вигляді своє панування, ситуація, коли верхи не можуть правити по-старому; 2) різке загострення вище звичайного нужди і лих пригнічених класів, коли низи не хочуть жити по-старому; 3) значне підвищення активності мас, їх готовність до самостійної революційної творчості.

У своєму розвитку революційна ситуація проходить ряд стадій, починаючи з явних ознак масового бродіння і закінчуючи загальнонаціональною кризою, що переростає в революцію. Чим вище стадія революційної ситуації, тим більшої ролі в її подальшому розвитку набуває зрілість суб'єктивного чинника, тобто здатність і готовність революційних класів здійснити назрілі перетворення, повалити владу панівного класу. В період загальнонаціональної кризи роль суб'єктивного чинника стає вирішальною. Не завжди революційна ситуація досягає вищої стадії і перетворюється на революцію, якщо прогресивні класи за тих або інших причин не готові до активних і організованих дій, то в її розвитку настає спад, масове революційне збудження гасне, панівний клас знаходить засоби утримання влади в своїх руках. Таким було радянське бачення політичної обстановки.

На відміну від радянського варіанту, В Володимир і Віктор Мейтуси пропонують своє розуміння революційної ситуації: «нестійкий суспільний стан, за якого достатньо невеликого поштовху в потрібному

напрямку, щоб «процес пішов, виникли зміни, що свідчать про початок революції» [1, с. 452].

Наступною фазою в механізмі революції виступає безпосереднє здійснення виступу народних мас. Цікавою є думка Володимира і Віктора Мейтусів стосовно саме ненасильницького характеру даного виступу в сучасних умовах. Вони вважають, що в фактичному створенні народних мас, в прямому тиску на вищих представників влади, у руйнуванні зв'язків між рівнями влади, в демонстративному переході на бік народу окремих компонент ієрархії влади вищі органи вже непрацюючої влади самі відмовляються від повноважень на користь народу і таке положення закріплюється рішеннями існуючих законодавчих та судових органів або ж референдумом. Така думка дійсно актуальна, зважаючи на механізм «кольорових революцій».

Революція не здійснюється невеличкою групою військових, її народжують великі народні маси, «що ізолюють вищу владу від важелів управління державою, владу, що представляє собою повітряний пухир, готовий з тріском луснути в будь-який момент» [1, с. 455]. Чи змінить влада, що прийшла в результаті революції, соціальні відносини, соціальні структури, чи все закінчиться черговим перерозподілом матеріальних ресурсів, залежить від того, яким буде розвиток революції надалі.

Наступну фазу революційного процесу, яка пов'язана з перетвореннями після захоплення влади, Володимир і Віктор Мейтуси пропонують розділити на п'ять етапів.

Перший етап – це здійснення революційних змін – перехід від загальної незадоволеності до перетворень та реорганізації системи управління. Відбувається створення нових органів управління, проголошуються та виконуються принципи та ідеї, що спрямовані на зменшення невдоволеності і що найголовніше – здійснюється ефективний контроль за діями влади, що прийшла в результаті революції.

На другому етапі приймаються нові рішення про зміни в соціальному просторі, в економічних та культурних відносинах, які б відповідали надіям революційних мас. Це дозволяє зняти соціальну напруженість, пробуджує надії мас та дозволяє навіть використовувати і поза правові дії.

Третій етап – це створення нових або трансформація старих органів влади за рахунок поповнення їх революціонерами, але згідно їх професіоналізму, оскільки потрібні чесні фахівці, які допоможуть уникнути порушень, що можуть виникнути в результаті зламу старої машини управління.

Четвертий етап характеризується посиленням порушень в роботі системи управління, неможливістю впоратися з поточними проблемами, що призводить до реанімації раніше існуючих органів, хоча і під новими назвами. Тут вже починає простежуватися тенденція невідповідності революційних ідей та принципів можливостям суспільства.

На п'ятому етапі відбувається поступова заміна кадрів серед тих, хто не може впоратися з керівною роботою та перерозподіл влади між кланами та групами, що виникли в результаті революції. Частіше за все перемогу отримує той з них, хто в ході самої гри змінює правила на свою користь.

Проте цими етапами революційний процес не закінчується, оскільки зазвичай в суспільстві залишаються старі або виникають нові причини для незадоволеності, так як до влади приходять індивіди, яких в більшій мірі цікавить сама влада та її ресурсні можливості, ніж суспільні перетворення. «Жодна країна не має стільки ресурсів, щоб після революції усунути всі свої проблеми, хоча деякі країни можуть на деякий час суттєво уповільнити їх прояв у своїх громадян» [1, с. 457].

Таким чином, аналіз механізму революції дозволяє зробити наступні висновки :

По-перше, визначення революції та механізму її здійснення в суспільстві зазнали певної еволюції, рухаючись від розуміння революції як відмінного від заклоту та війн за незалежність процесу, при цьому з яскраво визначеними особливостями їх протікання в західних та східних країнах (Хантінгтон), до спроб сформулювати єдину концепцію революції та механізму її здійснення для всіх сучасних країн.

По-друге, політична теорія для визначення механізму здійснення революції пропонує розгляд її як певної послідовності стадій (етапів) протікання чітко визначених подій, які змінюють одна одну та спрямовані на досягнення єдиної мети – ствердження ідеалів революції в політичній системі даного суспільства.

По-третє, механізм сучасної революції передбачає поступову зміну наступних фаз : революційна ситуація – безпосереднє здійснення виступу народних мас (отримання влади) – перетворення після захоплення влади. Найбільш вагомим етапом (стадією) протікання революції вважається остання – стадія здійснення перетворень в суспільстві після захоплення влади.

Бібліографічний список:

1. Мейтус В., Мейтус В. Массы, движения, революции / Владимир Мейтус, Виктор Мейтус. – К. : Ника-Центр, 2008. – 504 с.

2. Стародубровская И., Мау В. Великие революции от Кромвеля до Путина / Ирина Викторовна Стародубровская, Владимир Александрович Мау; [2-ое изд.; пер. и доп.]. – М. : Вагриус, 2004. – 499 с.
3. Хантингтон С. Политический порядок в меняющихся обществах / С. Хантингтон. – М. : Прогресс-Традиция, 2004. – 480 с.

Рассматривается осуществление современных революций, в рамках которых определяется то общее, которое объединяет современные и классические революции, а также выявляет то новое, что привнесли «цветные» революции в мировой политический процесс в последние десятилетия.

The modern revolutions in which is defined in common, that the classical component, which combines modern and classical revolution, but also reveals something new that brought the «color» revolutions in a world political process in the last decades are analyses .

Стаття надійшла до редакції 05.10.2015

УДК 323.23:81'272

Воробйова Г. Ю., КНУ імені Тараса Шевченка

ОСОБЛИВОСТІ ВИКОРИСТАННЯ ПОЛІТИЧНИХ МЕТАФОР В ПЕРІОД «ЄВРОМАЙДАНУ»

У статті проаналізовані основні метафоричні конструкції, які використовували під час народного протистояння у Києві (2013-2014). У тексті акцентується увага на метафорі як складовій символічної структури народного протистояння. Також у статті наводяться приклади використання метафор як риторичної фігури у мові представників влади та опозиції.

Політичні метафори як інструмент впливу на масову свідомість розглядаються переважно у американській політичній думці, звідки вийшла політична лінгвістика. Вчені досліджували дискурсивні практики у газетних матеріалах під час Другої Світової Війни, яка виявила потужний потенціал символічного політичного мовлення. Велика кількість досліджень була пов'язана з вивчення особливостей політичної комунікації. Цей механізм яскраво проявився у період народних протистоянь у центрі Києва як реакція на політику четвертого президента України – Віктора Януковича.

Важливою характеристикою української національної системи політичної метафорології є розвиток в умовах діалектичної взаємодії